

בהר: יבול נכרי

תלמוד בבלי מסכת גיטין דף מז עמוד א

מתני'. המוכר את שדהו לעובד כוכבים - לוקח ומביא ממנו בכורים, מפני תיקון העולם. גמ'. אמר רבה: אע"פ שאין קנין לעובד כוכבים בארץ ישראל להפקיע מידי מעשר, שנאמר: בכי לי הארץ, לי קדושת הארץ, אבל יש קנין לעובד כוכבים בא"י לחפור בה בורות שיחין ומערות, שנאמר: גהשמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם; ור"א אומר: אע"פ שיש קנין לעובד כוכבים בא"י להפקיע מידי מעשר, שנאמר: דגנך, ולא דגן עובד כוכבים, אבל אין קנין לעובד כוכבים בא"י לחפור בה בורות שיחין ומערות, שנאמר: לה' הארץ. במאי קמיפלגי? מ"ס: דגנך - ולא דגן עובד כוכבים; ומר סבר: דיגונך - ולא דיגון עובד כוכבים. אמר רבה: מנא אמינא לה? דתנן: הלקט והשכחה והפאה של עובד כוכבים חייבין במעשר - אלא א"כ הפקיר; היכי דמי? אילימא דישאל וליקטינהו עובד כוכבים, אלא א"כ הפקיר, הא מפקרי וקיימי! אלא לאו דעובד כוכבים וליקטינהו ישראל, טעמא דהפקיר, הא לא הפקיר - חייב. לא, לעולם דישאל וליקטינהו עובד כוכבים, ודקא אמרת הא מפקרי וקיימי! נהי דמפקרי אדעתא דישאל, אדעתא דעובד כוכבים מי מפקרי. ת"ש: ישראל שלקה שדה מעובד כוכבים עד שלא הביאה שליש, וחזר ומכרה לו משהביאה שליש - חייבת במעשר, שכבר נתחייבה; נתחייבה אין, לא נתחייבה לא! הכא במאי עסקינן - בסוריא, וקסבר: כיבוש יחיד לא שמיה כיבוש.

רש"י מסכת גיטין דף מז עמוד א

גמ'. שאין קנין כו' - אם קנה עובד כוכבים קרקע בארץ אין קניינו קנוי להפקיעה מקדושתה שלא תתחייב במעשר וישאל הקונה ממנו מן הפירות צריך לעשר.

רמב"ם הלכות תרומות פרק א ה"י

עכו"ם (קב) שקנה קרקע בא"י (קג) לא הפקיעה מן המצוות אלא (קד) הרי היא בקדושתה, (קה) לפיכך * אם חזר ישראל (קו) ולקחה ממנו (קז) אינה ככיבוש יחיד (קח) אלא מפריש תרומות ומעשרות (קט) ומביא (קי) בכורים (קיב) והכל מן התורה (קיג) כאילו לא נמכרה לעכו"ם מעולם (קיג) ויש קנין לעכו"ם (קיד) בסוריא להפקיע מן המעשרות (קטו) ומן השביעית (קטז) כמו שיתבאר.

שולחן ערוך יורה דעה הלכות תרומות ומעשרות סימן שלא ס"ג

עובד כוכבים שקנה קרקע בארץ ישראל, וחזר ישראל ולקחה ממנו, ה מפריש תרומות ומעשרות. ו מה שאין כן בסוריא.

שו"ת מב"ט חלק א סימן כא (ואבקת רוכל סי' כג)

תיתי בלבי בשנת הרצ"ב שנת השמיטה שעברה בסי' י"א ועוד באורך בסי' רפ"ד למשוך ידי בקולמוס לדעת ביין שנתמרח על יד ישראל וגדל את בסרו קרקע הגוי בארץ ישראל אם יהי חייב במעשרות כשאר השנים או לא כי המנהג לא היה פשוט בארץ ישראל זה אומר בכה וזה אומר בכה ורובם לא היו מוציאים מעשרות וכמו שבהלכ' רופפת נלך אחר המנהג כן במנהג רופף נלך אחר ההלכה ובהיותי מחפש על ההלכה מצאתי ראיות מכל אבקת רוכל לפי מיעוט השגתי לפטור ממעשרו כל הגדל בארץ ישראל בקרקע הגויים אפילו נתמרח ע"י ישראל ממשנה וברייתא ירושלמי ותוספת' ואגב ריהט' כתבתי אז שחייבי ג"כ בביעור דהא בהא תליא אלא ששמטתי את ידי מלהאריך בענין ועכשיו שהגיענו הש"י וקיימנו לזמן הזה שנת השמיטה של שנת הרצ"ב נראה לי היותי נושה בידי לחזור ולכתוב ענין הביעור ואגב ארחי' נלמוד ענין המעשרות והעירני לעת כזאת קונד' א' שראיתי מיוחס להחכם כר' שלמה שכתב שנרא' לו היות פירות

שביעית הגדלי' בקרקע גוים חייבים בביעור ולהיות הדבר פשוט בעיני כבודו לא הרחיב להביא ראיו' כל הצורך להכריח הענין גם קצת ראיותיו לא נתחווירו אצלי ולכן אלך לאט על מכתבו להורות איזו מראיותיו יכשר ואח"כ אכתוב מה שנזדמן לפני מהראיות בשמיט' שעברה ומה שנשמט ממני ונתחדש לי עתה בשמיטה הזאת. ... עוד כתב דכיון דגידולי קרקע של גוים קדושים הם לענין מעשר הכי נמי בשביעי' והא וודאי סברא היא דכיון דלא פקעה קדושתא ביד גוי לענין מעשרות הכי נמי לענין קדושת פירות שביעי' דאע"ג דלענין מעשרות בעי' מירוח על יד ישראל התם גזרת הכתו' היא דגנך ולא דיגון גוי אבל פירות שביעית קדישי ממילא דקדושת הארץ לא פקעה ביד גוי דאין קנין לגוי בארץ יש' להפקיע מידי מעשר ושביעית דהוי שביעית דומיא דמעשר דקדושתו בפירות הכי נמי בשביעית פירותיו קדושי' לענין ביעור דלענין איסור עבודה בקרקע לא איצטריך. עד הנה הגיעו תוכן ראיותיו/ראיותיו/ ואח"כ האריך בהני פירות שביעית בענין אכילתן והנייתן וביעורן.

ועתה אני חוזר להביא ראיותי שיגעתי ומצאתי וכתבתי זה כמה שני' ומה שנתחדש ונתיישב לי עתה בפיתו' מעשרות בפירות שביעית הגדלי' בקרקע הגוי וחיוב ביעור בפירותיהם דהא בהא תליא, ראשונה כי מן התור' אין חיוב כלל דשמיט' במעשרו' כדכתי' ויתרם תאכל חית השדה הקיש אדם לבהמה דכתיב ברישיה דקרא ואכלו אביוני עמך מה חיה אוכלת שלא מן המעושר אף אדם אוכל שלא מן המעושר בשביעית בדבר הראוי לו וכיון דמדאורייתא אין שום חיוב לישר' במעשרות בשנת השמיטה במה שגדל בקרקעותיהם גם במה שגדל בקרקע הגוים אין חיוב במעשר דלא יהא גוי חמור מישראל דאי משום דנתמרחו על יד ישר' הא פירות ישראל גופיהו ונתמרחו על ידיהם פטירי בשנת השמיט' ואם תאמר דמשום דפירות ישראל הם הפקר לכל פטירי אבל גוי דאינו מפקירם והוא מוכרם יהיה חייב אטו ישר' שגדר עמו ולא הפקיר' בשנת השמיטה יהיה חייב במעשרות הא רחמנ' אפקרא לארעיה לעניי' ולעשירים והכי נמי בגוי וא"כ כיון דוודאי פטירי ממעשרות בשנת שמיטה משום קדושת הארץ פשיטא דחייבי' בביעור וכיון דאין קנין לגוי להפקיעה מקדושתה לעבודה הכי נמי לקדושת הפירות כדפי' לעיל.

רמב"ם הלכות שמיטה ויובל פרק ד הכ"ט

עכו"ם שקנה קרקע בארץ ישראל וזרעה בשביעית (רט) פירותיה מותרין, (רי) שלא גזרו על הספיחין אלא מפני עוברי עבירה, (ריא) והעכו"ם אינן מצווין (ריב) על השביעית (ריג) כדי שנגזור עליהם

כסף משנה הלכות תרומות פרק א

[י] עכו"ם שקנה קרקע בא"י לא הפקיעה וכו'. בסוף פרק השולח גיטין (דף מ"ז) איפליגו רבה ור"א במילתא ופסק כרבה דרב אשי דבתרא הוא מתרץ מתני' אליביה וסוגיא דפ"ק דבכורות (דף י"א) גבי הלוקח טבלים ממורחים מן העכו"ם הכי סברה ובפרק הקומץ רבה (דף ל"א) גבי הא דאמר ר"ש שזורי נתערב לו טבל בחולין בחד לישנא הכי סבר וכך היא שנויה בפ"ה דדמאי כההוא לישנא. ואע"ג דבכמה משניות מסדר זרעים ומקומות אחרים משמע דיש קנין לעכו"ם לא קי"ל כוותיהו אי נמי דהתם בשלא חזר ולקחה ממנו ישראל ורבינו מיירי בשחזר ולקחה ממנו ישראל כמבואר בדבריו. וכן לענין הקונה ממנו פירות ומירחן ישראל וכדבסמוך. ומ"ש ויש קנין לעכו"ם בסוריא וכו', שם:

שו"ת אבקת רוכל סימן כד

כל זה לשון הרב כמוהר"ר משה מטראני רנ"ו

ואני יוסף קארו לא נכשרו בעיני דברי החכם הנזכר והנני אומר:

כי זה עשרים שנה ראיתי מה שכתב הר' שלמה שירילייז זלה"ה לנהוג דין שביעית בפירות הגויים הגדלים בארץ וראיתי ראיותיו וזה לשוני מה שכתבתי אז ראיתי מה שטען בקונדריסו לנהוג דיני שביעית בפירות הגויים הגדלים בארץ ולא נראה לי שיש בראיותיו כדי לבטל מנהג הקדמונים שלא נהגו כן דמה שהביא ראיה מדתנייא בתוספתא אין מוכרחין ולא לוקחין מן הגוי פירות שביעית איכא למימר דהיינו דוקא בפירות שגדלו בשדה ישראל.

ומה שהביא ראייה מדכתב הרמב"ם פ"ד בסוף גוי שקנה קרקע בארץ ישראל וזרעה בשביעית פירותיה מותרין משום ספיחין דלא גזרו על הספיחים אלא משום עוברי עבירה והגויים אינה/אינם/ מצווים על השביעית כדי שנגזור עליהם משמע דאין קולא בשדות גויים אלא משום ספיחים משום דאין מצווים אבל לענין קדושת הפירות בקדושתן הם עומדים דחייבום/דחייבים/ לשמור בהם כל דיני קדושת שביעית עכ"ל. איכא למימר דרבנן קמ"ל דאע"ג דבישראל אפילו הספיחים אסורין בגויי אפי' זרע ביד מותרים ולא אמרינן ליתסרו משום דלא גרעי מספיחי ישראל ומש"ה נקט פירותיה מותרין משום ספיחים ולא למימר דדוקא משום ספיחים מותרין אבל חייבים בביעור דא"כ לא הוה שתיק מיניה ובמה שאכתוב לקמן דברי הרמב"ם יתבאר שמה שכתב דלשון הרמב"ם מותרים משום ספיחים טעות הוא שאין טעם התירם אלא מפני שהיא שדה גוי ולא עבדה מי שהוא אסור בעבודה ומה שכתב ולא גזרו על הספיחים כו' לא לתת טעם אלא לתרץ קושיא שהיה אפשר להקשות על מה שהתיר פירותיה וכמו שיתבאר בע"ה ...

אח"ך כתבו לי מרושלים/מירושלים/ תובב"א כי כן מנהגם מימי קדם להפריש תרומה ומעשרות בשביעית מפירות שזרע הגוי בשדהו ונתמרחו ביד ישראל וכמ"ש והנהגתי. גם אלה דברי הצעיר יוסף קארו

שו"ת אבקת רוכל סימן כה

אמר יוסף קארו אחר שכתב החכ' הר' משה מטראני אגרת זאת השנית רצה לעשות מעשה כדבריו בשמטה שעברה ומיחו בידו ובשמטה זו שהיא שנת השל"ד הקשה את רוחו ואמץ את לבבו לתקוע עצמו לעשות מעשה כדבריו ביד רמה וקמו כל חכמי העי' ועיינו בדבריו הראשונים והאחרונים וראו שאין בהם ממש והכריזו בבתי כנסיות בגזרת נדוי שכלם יפרישו תרומות ומעשרות מפירות הגוי שנתמרחו ביד ישראל בשביעית כמו בשאר שנים נאם הצעיר יוסף קארו

ביאור הגר"א יורה דעה סימן שלא סק"ו

(ליקוט) בזה"ז כו'. בסה"ת ג"כ מביא ראייה ממ"ר פ' ויחי ומדרש רות וירושלמי דמאליהן קבלו את המעשרות וכן בגמ' סוף מכות כ"ג ב' דלא כפירש"י שם אלא שכתב כיון שקבלו חייבין מדאורייתא שם וכדברי תוס' דיבמות אבל מ"מ תרומה בזה"ז דרבנן דקדושת עזרא ג"כ בטלה דלא כר' יוסי דאמר קדושה ראשונה ושניה כו' ממ"ש בפ"ג דפסחים ופ"ו דנזיר הנח לתרומה בזה"ז דרבנן ול"ק קסבר תרומה כו' משמע דהכי הלכתא וכן ר' יוחנן אליבא דרבנן וכ"ש דקדושת יהושע בטלה שהרי ר' התיר בית שאן וכמש"ש וכתב ומ"מ קדושת הבית וירושלים לא בטלה קדושה ראשונה כמ"ש בסוף זבחים וספ"ק דמגילה וכן ס"ל לר' יוחנן בזבחים ק"ז וכן ברפ"ב דשבועות בעי ר' ירמיה בן בבל כו' וכן בפ"ג דמכות (י"ט א') וזבחים ותמורה וש"מ ר' יוסי משום ר"י יכול יעלה אדם מ"ש כו' ומסיק דקדשה לע"ל ואע"ג דבפ"ד דב"מ (נ"ג ב') וסוף סנהדרין משני דנפול מחיצות וס"ל דאפי' מחיצות לא קדשה לע"ל אין הלכה כן והכריח החילוק בין בית וירושלים לארץ דאל"כ קשיא ר' יוחנן אר"י וכן ר' יוסי לר' יוחנן דס"ל דרבנן אר"י וכן ר' יהושע אר"י וכמש"ש בתוס' וע"ש שהאריך. ומ"מ צ"ע לדחות הסוגיא דפ"ק דחולין ודפ"ק דחגיגה וש"מ דאמרינן אשתמיטתיה כו' דקדושה שניה קדשה לע"ל ומהנ"ל מוכח שהוא מדרבנן וא"כ דברי רמב"ם מוכרחים ועוד כתב דבזה"ז יש קנין לעובד כוכבים בא"י כיון שהוא מדרבנן וכמו שכתבתי שם (לקמן בס"ק כ"ח) וכן בשביעית בזה"ז וכתב ובה מתורץ קושיא תוס' דסנהדרין כ"ו א' ד"ה אגיסטון כו' ומש"ש פוקו כו' משום ארנונא היינו אפי' בקרקע ישראל (ע"כ):

חזו"א א:ג

ג) אלא טעמא דמ"ד יש קנין מקרא דדגנך ולא דגן נכרי וכו"ו מפני שהקרקע של נכרי מגדלת את התבואה וכו"ו לאו בר חיוב תרומה לא רמי תו מלוח תרומה על תבואה זו אפי' כי הדר לקחה ישראל, ודוקא לענין תרו"מ וזכורים דמלוח נינהו גידול עכו"מ פטור חבל לענין ערלה וכלאים דאיסורי נינהו בכל מקום שהן גדילין חסורין דקדושת הארץ לא פקעה, וכו"ו בגידול הקדש אפי' דפוער מתרומה מ"מ נוהג בו כלאים, [ע"י לק' ס"ס ו']. [ולענין שביעית כתבו תו' גיטין ס"ז א' ד"ה אין, דיש כח לנכרי להפקיע למ"ד יש קנין ול"ל הטעם דעיקרו עשה לקשצית הארץ, ואין לדבר זה הכרה בגמ', ואפשר דלכו"ע אין קנין לענין שביעית, וכן בהקדש נוהג שביעית כדאמר צירו' פ"ז דפאה, ומיכו צסוריא ודאי יש קנין אף לענין שביעית וכדחנן חלה פ"ד מ"ז].

חזון איש - זרעים / קל"ץ, אברהם ישעיהו בן שמריהו יוסף / עמוד 167
הודפס מאתר אוצר החכמה

שו"ת יביע אומר חלק ג - יורה דעה סימן יט

(ו) ותבט עיני בשו"ת אמרי יושר (סי' ק) הנ"ל, שהעלה במסקנתו לאסור הוצאת שמן שביעית לחו"ל, אף שמן של פירות עכו"ם. וכן אסור להדליק נ"ח (בחול"ל) בשמן של שביעית הבא מא"י, ואע"פ שרוב השמן הבא מא"י הוא של עכו"ם, יש לחוש להמבי"ט ודעימיה דס"ל דשביעית נוהגת בפירות של גוים. ולכן אין להדליק לנ"ח עד שיודע בבירור שאין השמן של שנת שביעית. [וע"ע בשו"ת מהר"ם בריסק ח"א סי' קכה]. עכת"ד. [וע' בס' מעדני ארץ (סימן ז אות י והלאה) הסבר ד' המבי"ט שמתיר פירות עכו"ם בסחורה ולא בהפסד אף דתרוייהו נפקי מחד קרא.] ולפע"ד לענין הלכה אין לנו לזוז מדברי מרן בשו"ת אבקת רוכל (סי' כה) שהעלה שאין שביעית נוהגת בפירות של גוים. ע"ש. וכן פסק הרדב"ז ח"ה (סי' ב אלפים רכא) שאין דין שביעית נוהג בפירות של גוים בין להקל בין להחמיר (לענין תרו"מ). ע"ש. והנה מרן בתשו' אבק"ר סיים בזה"ל: אמר יוסף קארו, אחר שכ' ה"ר משה מטראני (המבי"ט) אגרת זאת השנית, רצה לעשות מעשה כדבריו בשמיטה שעברה ומיחו בידו. ובשמיטה זו שהיא שנת השל"ד הקשה את רוחו ואימץ את לבבו לתקוע עצמו לעשות מעשה כדבריו ביד רמה, וקמו כל חכמי העיר (צפת), ועיינו בדבריו הראשונים והאחרונים וראו שאין בהם ממש, והכריזו בבתי כנסיות בגזירת נדוי, שכולם יפרישו תרו"מ מפירות גוי שנתמרחו ביד ישראל בשביעית, כמו בשאר שנים. ע"כ. וקיים כתב ידו של מרן ז"ל, תלמידו הרב המוסמך המהר"ם גלאנטי ז"ל. ע"ש. ובשו"ת מהרשד"ם (חיו"ד סי' קצב) בד"ה ולענין שנת השמיטה, מבואר, שחכמי צפת ת"ו נידו והחרימו לשומרי שביעית. ע"ש. נמצא שלא רק על הפרשת תרומות ומעשרות גזרו בגזרת נדוי, אלא גם על שומרי שביעית (בפירות של גוים). ומרן החיד"א ז"ל בברכי יוסף (סי' שלא סק"י) האריך לדחות דברי האומרים שמרן ז"ל חזר בו בסוף ימיו, וכתב, שלכן הוצרך מהר"ם גלאנטי להעיד על כתב ידו של מרן בשנת השל"ד, שהיתה השמיטה האחרונה לימי חייו, ללמדנו דעד זיבולא בתרייתא הנה זה עומד מרן ז"ל בסברתו. ולכל הדברות ידענו נאמנה כי דעת מרן מתחלה ועד סוף כרבני ירושת"ו לעשר. ואחר שהביא דברי הרדב"ז הנ"ל, סיים החיד"א ז"ל, ומעתה תנוח דעתנו לסמוך על שני המאורות הגדולים מרן והרדב"ז, ועוד שכ' מרן בתשו' שמעולם לא נשמע שום אדם בשום עיר מא"י שנהג דין ביעור בפירות שביעית של גוים. נמצא דהכי נהוג בעה"ק ציון קרית מועדינו מאז ומקדם שנות דור

ודור, מזמן מהרלנ"ח וקודם לו פשט המנהג כן. ויותר ע"כ מצינו להרמ"א בהגה והלבוש והפרישה ומהריק"ש רוח אחד לארבעתם כסברת מרן ז"ל. וכ"פ מהר"ם בן חביב בתשו' כ"י שאנו סומכים על סברת מרן בין לענין ביעור בין לענין סחורה בפירות שביעית. עכת"ד החיד"א ז"ל. וכ"כ בשו"ת שדה הארץ ח"ג (חיו"ד סי' ט) שהמנהג פעה"ק ירושלים ת"ו כסברת מרן, שלא לנהוג דיני שביעית בפירות של גוים. ע"ש. וכ"כ בשו"ת דברי מרדכי גלאנטי (סי' ט). וכ"ש ע"ז סמכו הרבנים/הרבנים/ הראשונים קמאי וקמאי דקמאי להוציא אתרוגים מעה"ק צפת לחו"ל. ולית מאן דחש להא, מפני שסמכו על הוראת מרן הקדוש שפירות הגוי אין בהם קדושת שביעית. ועוד שאפי' הרב המבי"ט גופיה כ' (בסי' שלו), שאילו היינו מורים עתה להתנהג בדיני שביעית בפירות גוים, היה נראה כתקנה חדשה, מה שלא היו נוהגים בה עד עתה, והיתה תקנה שאין רוב צבור יכולים לעמוד בה, מצד הגלות ודוחק השעה שאנו צריכים לעולם לקנות מן הגוים, ואין מספר לדיני שביעית כמ"ש התוס' (סוכה לט) וכו'. נמצא שגם בימי המבי"ט לא היו נוהגים בפירות הגוים דין קדושת שביעית ולא היה אדם שקרא ערער. ע"ש. וע"ע בשו"ת שער המים (סי' ד). וכן פסק הפאת השלחן (סי' כג ס"ק כט) שבודאי ברור כשמש שמותר לקנות תבואה ופירות מגוים בא"י ולאכלם בלא קדושת שביעית. ושוב מצא שכ"פ גם הרדב"ז בתשו' וכו'. ע"ש. וע"ע בשו"ת ציץ הקדש ח"א (סי' טו). וע"ע בס' מעדני ארץ (סי' ז אות יט). ע"ש. והנה חדשים מקרוב באו לנהוג להחמיר כד' המבי"ט ע"פ הוראת מופת הדור החזון איש ז"ל שהכריע כן. ומסופקני אם לא יצא שכרם בהפסדם, כי מי לא יחוש לגזרת נידוי וחרם שהחרימו מרן וכל קדושים עמו להנהיגם דיני שביעית בפירות של גוים. ומכ"ש באתריה דמרן ז"ל שבודאי היא חומרא המביאה לידי קולא. וכמש"כ לעיל (בחיו"ד סי' יא אות ה). וכנראה שנעלם מעיני המחמירים דברי מהרשד"ם הנ"ל, וסברו שלא החרימו חכמי צפת אלא להנהיגם לפטרם מדיני תרו"מ. (שהיא קולא גמורה). אבל להחמיר לנהוג בהם דיני שביעית לא החרימו, שהרי המחמיר תע"ב. אולם בהגלות נגלות דברי מהרשד"ם הנ"ל שהחרימו לשומרי שביעית נראה דאיבעי לן למיחש טובא לדבריהם. ובפרט לדידן שקבלנו הוראות מרן ז"ל. וע' בכ"מ (פ"א מה' תרומות סוף הי"א) שכתב, שחכם א' חשב להתחסד בעשותו היפך המנהג הפשוט לעשר פירות עכו"ם שמירחן עכו"ם (בשאר שנים), והולך ומפתה אחרים לנהוג כן. ונראה פשוט בעיני שראוי למנעם מזה משום לא תתגודדו. ועוד שמכיון שבכל אלו המקומות נהגו כד' הרמב"ם לפטור מתרו"מ, הרי הוא נוגע בכבוד הראשונים שנהגו כן. והרי אף הריב"א לא מלאו לבו לסמוך על סברתו נגד המנהג. ועוד שדבר זה הוא דבר שאין רוב הצבור יכולים לעמוד בו. לכן יש לגזור עליהם שלא ינהגו כן, ואם יסרבו יכופו אותם, כההיא דשמואל דא"ל אכול משחא ואי לא כתבינא עלך זקן ממרא. ושוב נתקבצו כל חכמי העיר וגזרו בגזירת נח"ש שעוד כל ימי עולם לא יעשר אדם פירות הלקוחים מעכו"ם, אלא כמו שנהגו עד עתה כדברי רבינו. עכ"ל בקיצור. וכל זה שייך גם בנ"ד. ולא מבעיא לדידן בני ספרד דאזלינן בתר שיפולי גלימיה דמרן ז"ל בכל דבר אשר יאמר כי הוא זה. אלא אף לבני אשכנז הואיל וגם הם נהגו בזה כד' מרן וכמו שפסק הפאת השלחן, אם יבאו לשנות איכא משום לא תתגודדו. וכיו"ב מצאתי להגאון מהר"ם גימפל בתשו', והיא לו נדפסה בשו"ת בכורי שלמה ראזעכטא (חאו"ח סי' לו אות ב), שאחר שהביא מחלוקת מרן והמבי"ט, ושרוב חכמי א"י שבאותו הדור הסכימו למרן הב"י. ושכן מוכח מד' הרמב"ן בפ"י התורה. שוב שאל להגאון מהר"ש סלאנט ז"ל ע"ז, ופסק להקל, וכתב שאף שהשל"ה החמיר כד' המבי"ט ששביעית נוהגת בשל גוי, לית דחש להא. עכת"ד. וכן פסק הרב המחבר שם (סי' לז). ועש"ב. וכן פסק הגאון ר' יהושע מקוטנא בשו"ת ישועות מלכו (חיו"ד סי' נה). וכן דעת הגאון ר' יצחק אלחנן, וגאוני רבים אשר אתו, שהסכימו להיתר המכירה. כנודע, וכן העלה הגרא"י קוק במבוא לס' שבת הארץ. ע"ש.

העיר במנחת אשר (סי' יג) דאף למחמירים כמבי"ט דיש קדושת שביעית ביבול נכרי דאין איסור לקנות מן הנכרי דאין הגוי בכלל איסור סחורה. דהעיר מדברי הנודב"י קמא אה"ע סי' עז דאין איסור אלא על המוכר. ואף אם יש איסור על הלוקח כ' המנחת אשר ע"פ מאיר דזה רק מצד לפני עור. והציע דכן מסתבר דיש להבין איך דרשו מאות

המילה גם לאכלה ולא לסורה וגם לאכלה ולא להפסד, אלא נראה דשניהם סותרים את ענין האכילה, אבל קנין פירות מצד הקונה הוא הכשר אכילה. ובכך אין אסור לקנות מן הנכרי כי אין הנכרי בכלל איסור סחורה.